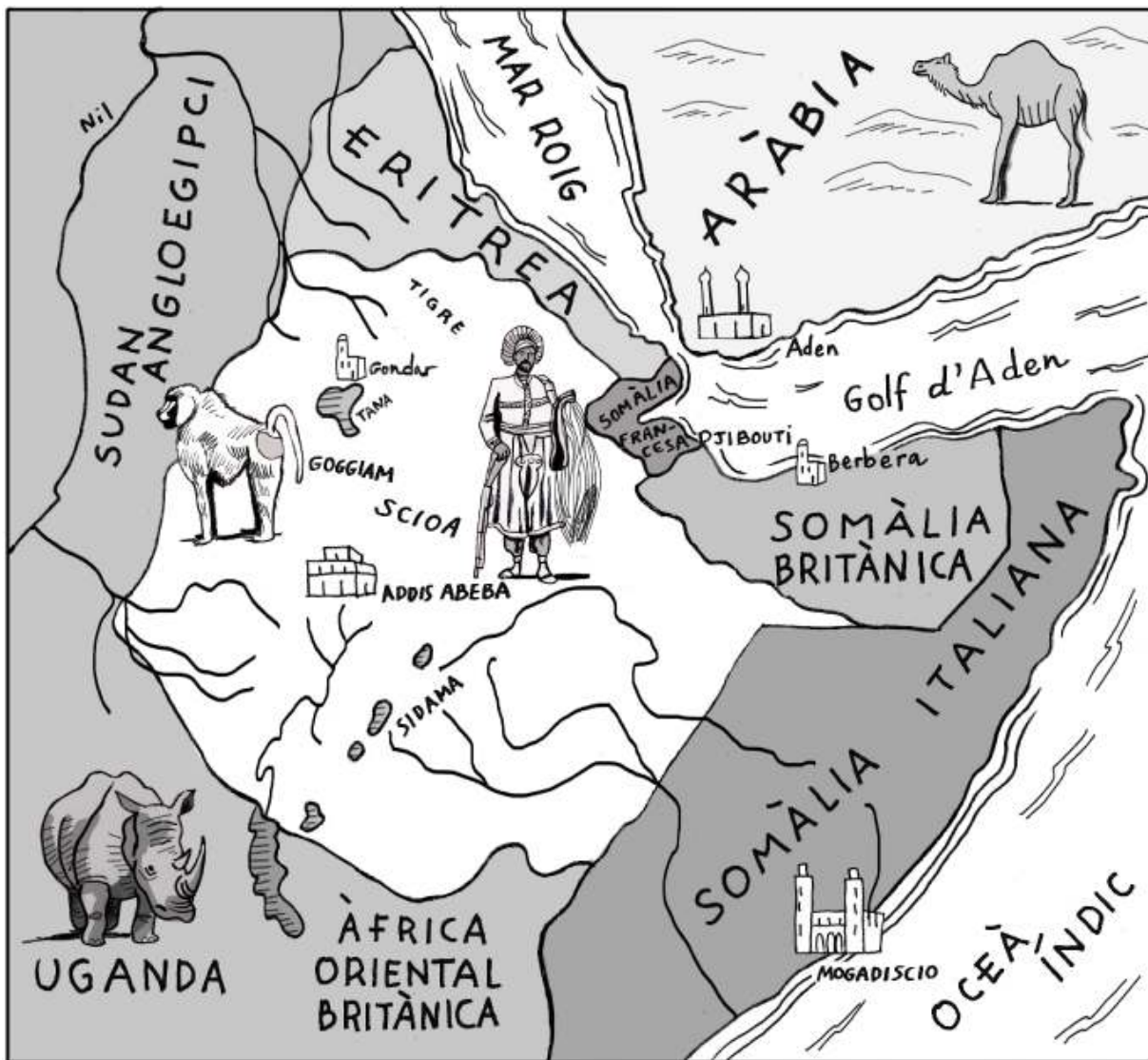

Un vol
màgic
— *Giovanna
Giordano*

Traducció de Mercè Ubach

Un vol màgic

Les regions d'Abissínia

GIOVANNA GIORDANO

UN VOL MÀGIC

Traducció de Mercè Ubach

Barcelona

Títol original: *Un volo magico*

© Giovanna Giordano, 1998

Primera edició: febrer del 2022

© de la traducció: Mercè Ubach Dorca, 2022

© del mapa de la pàg. 4: Òscar Sarramia

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Producció de l'ePub: booqlab

Maquetació: EdicTal

ISBN: 978-84-125086-5-9

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra. Tots els drets reservats.

TAULA

1. L'arribada i el meu guia
 2. A la cort del gran Negus
 3. Puces i bombes
 4. L'amor a l'aigua
 5. La utopia pastís
 6. Esplendor i ruïna
 7. A la gàbia
- Agraïments*

*Dedico el llibre al meu pare, Nicola Giordano,
home de ciències. Va ser ell qui em va explicar
aquesta història abans de morir, i ara potser la
llegirà des de l'espai.*

L'ARRIBADA I EL MEU GUIA

La nit que vaig arribar a l'Àfrica va ser la més bonica que havia viscut mai. Era una nit verda, una d'aquelles nits en què la felicitat és gairebé insuportable. Estava ebri de vida, ebri d'aire, ebri de vent i de sol. Dins d'un silenci estupefaent hi havia el perfum de l'estiu.

Volava lliure pel cel, fent tombarelles en el corrent càlid, flotava en el descens, i les brillants estrelles africanes saltaven per sobre del planeta.

Pilotava el *Vita Nuova*, el meu Caproni 133. Era el 24 de juny de 1935. Destinació: Eritrea. Missió: secreta. No en sabia res més, del viatge.

Tu endavant –pensava–, no t'aturis. Segueix la proa, ara la vida serà extraordinària, de dret cap al sud, sempre cap al sud, qui sap què t'hi espera.

El cap em rodava de tanta meravella, el fuselatge ja havia fregat mars en tempesta, capçades de palmeres, dunes del color del safrà al desert, les piràmides d'Egipte i el mar Roig.

Que impressionant que era, la piràmide de Kheops, sota la panxa del meu lleuger trimotor. I lleuger també jo, agitat, gat vagabund errant pels núvols, excitat a cada cop de timó.

Jugava amb el vent, amunt i avall entre el mar i l'espai: pujava de cota per tornar a veure les estrelles i descendia per llepar els llavis del mar Roig, ple de peixos i balenes.

Volava, volava lliure i mirava endavant, sense records, perquè quan vius no tens temps de recordar, i llavors jo vivia. Sí, vivia. Era jove.

Aquella nit verda, al mar suraven els saücs de Dancàlia i navegaven els vaixells italians carregats de bombes.

Aquella nit verda, l'hèlice molia l'aire perfumat de canyella de la terra abissínia, forta i vermella com el planeta a l'origen dels temps: penya-segats,

precipicis, cascades, goles, selves, zebres, girafes, lleons i gaseles en fuga. I després, cada vegada més a prop, veia plantes de cautxú, eufòrbies de canelobre, atzavares sucoses, els llums de color maduixa de l'aeroport i la sorra, fina com la de la lluna.

A Otumlo, durant l'aterratge en espiral, el silenci era màgic, fins que van esclatar xiscles d'elefants i cants de dones.

Les cançons s'acostaven a poc a poc, com les tímides cuques de llum de l'estiu, i lentament s'erigia la meva por.

La por se't menja el cor quan es fa excessiva. Haig de ser valent, pensava, soc un home amb ales i no pas una trista ovella. Les campanetes dels camells es balancejaven junt amb el cant i, dalt dels camells, es balancejaven suaument els flancs de deu dones negres i nues.

Eren els primers cossos negres que veia: estàtues de bronze meravelloses sota la lluna, i a l'últim camell anava, en palanquí, un capità de l'exèrcit italià, acompanyat d'un papagai verd, vermell i groc, amb el bec punxegut.

L'home exhibia el casc colonial, un somriure ampli i un aire melancòlic, com de qui gaudeix del moment i no de cap altra cosa.

–Soc el capità Beba Mondio. I tu, qui ets?

–L'aviador Giulio Giamò, senyor.

–T'esperava. Vas néixer a Stromboli el 1922?

–Sí, senyor.

–Et diuen el Mosquit?

–Sí, senyor.

–Per què?

–Perquè aterro a tot arreu i soc silenciós.

–Saps què és, la guerra?

–Només l'he vist al cine.

–Com jo, però val més no dir-ho gaire fort.

El lloro s'espollava les plomes de colors i em mirava de gairell.

–Et creus especial perquè vols? No tens ni plomes ni ales: ets un ocell a mitges.

Era el primer lloro que sentia parlar a la vida: quina mena de màgia era, aquella?

En Mondio em va tranquil·litzar.

–No tinguis por, fa discursets breus.

–És el primer cop que veig un lloro que parla.

–No et sorprenguis mai de res, perquè a l'Àfrica tot és sorprenent. Te'l presento: es diu Pappamondo.

–Què vol dir?

–Menjamon. Que estima el món i menja molt.

En Pappamondo em mirava, encara de gairell.

Les cuques de llum xipollejaven en l'aire brillant, les dones m'acariciaven amb les pestanyes llargues i de vellut, com telons d'òpera. Però el teatre, aquella nit verda, no era cap miratge.

Xisclaven les plantes i els insectes, les estrelles queien del cel com la pedregada, tot reia o bé tremolava, i els sorolls esquinçaven la fosca.

A quin món havia anat a parar? Cruixits, cossos nus i negres, un lloro garlaire i un capità sonat.

–Capità, quina és, la meva missió?

–No te'n puc dir res.

–Digui'm tot el que pugui.

–Potser demà dematí.

La nit corria, la lluna havia desaparegut i les òlibes també estaven a punt d'adormir-se, i jo no deixava de mirar el papagai.

–Per què parles?

–I tu, per què parles?

–Transformo els meus pensaments en veu alta.

–Molt bé, doncs això també s'aplica als lloros que parlen.

La nit era líquida i les dones suaus portaven amb naturalitat el cos nu, de la mateixa manera que jo portava el nas.

La lluna s'esllanguia, abraçada per un vent calent que ens bufava la sorra al damunt. Se m'havia descordat una sandàlia, tenia el casc ple de pols, quan me'l treia deixava veure les dues ales d'àliga pintades al metall, blanques i blaves.

–Qui les ha pintat, aquestes ales, home volador? –em va preguntar en Mondio.

–Me les ha pintat el meu fill.

–I quants anys té, el nen?

–Només tres.

–Com se diu?

–Nicola, és el gran, i va néixer sota un arc de Sant Martí, una nit d'estiu.

–Tens altres fills?

–Dos, acabats de néixer.

–Tens pare? Tens mare?

–El meu pare va morir, però em queda la mare.

–T'enyoraràs del teu poble?

–Jo combato la nostàlgia i volo sempre endavant.

–Molt bé, doncs no permetis que t'ataqui en aquesta terra immensa. Ja veuràs com ben aviat l'Àfrica et xuclarà l'ànima, i aquí has d'anar amb les orelles i els ulls ben oberts.

Però les parpelles em queien, estava molt cansat i només volia dormir. Entre els eucaliptus hi havia dues cabanyes: una de fusta, d'estil militar, i l'altra de fang i palla; la primera era una casa petita, i la segona un *tucul*.

–Quina t'estimes més? –em va preguntar en Mondio.

–La cabanya de fusta.

Tot just havia agafat la maneta i estava a punt d'accionar-la quan, en un tancar i obrir d'ulls, la imatge de la cabanya, juntament amb el sostre, les parets i la maneta, es van desintegrar. Damunt les restes fumejants, va aparèixer un exèrcit de tèrmits en fuga, amb les tenalles esmolades i les potes veloces, fins que els insectes es van amagar a les seves catedrals de terra, altes com columnes, per digerir casa meva.

–Cal anar de pressa, abans que tot desaparegui –deia en Pappamondo.

Estava cansat. Quina mena de país era aquell, en què els animals impedeixen dormir als homes? Les mosques feien més soroll que els elefants, i els lleons grataven l'aire.

Podria passar la resta de la nit a la tenda del capità Mondio. Era una tenda despullada: un jaç, una taula precària per escriure i menjar, un fanal de mà i un mapa a escala d'Abissínia.

–Capità, què vol dir, Abissínia? Significa abís?